

Warszawa, dnia 17 maja 2017 r.

Poz. 962

USTAWA

z dnia 7 kwietnia 2017 r.

o zmianie ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 360 oraz z 2017 r. poz. 658) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„Zasady zatrudniania pracowników tymczasowych oraz kierowania tych pracowników i osób niebędących pracownikami agencji pracy tymczasowej do wykonywania pracy tymczasowej”;

2) w art. 7 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Agencja pracy tymczasowej może, na podstawie umowy prawa cywilnego, kierować osoby niebędące pracownikami takiej agencji do wykonywania pracy tymczasowej.”;

3) w art. 8:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) tego samego rodzaju co praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiegokolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, na terenie której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik;”;

b) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wymagającej uzbrojenia pracownika ochrony w broń palną bojową lub przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, których posiadanie wymaga uzyskania pozwolenia, o którym mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 1954).”;

4) w art. 9 w ust. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wynagrodzeniu za pracę, której wykonywanie ma być powierzone pracownikowi tymczasowemu, oraz o wewnętrznych regulacjach dotyczących wynagradzania obowiązujących u danego pracodawcy użytkownika, a na wniosek agencji pracy tymczasowej przedstawia do wglądu treść tych regulacji;”;

b) w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) niewystępowaniu okoliczności uniemożliwiających rozpoczęcie wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego na rzecz pracodawcy użytkownika, o których mowa w art. 8 pkt 3.”;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy.

- 5) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Pracodawca użytkownik niezwłocznie informuje na piśmie agencję pracy tymczasowej o zmianie wewnętrznych regulacji dotyczących wynagradzania, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1, w okresie wykonywania na jego rzecz pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, a na wniosek agencji pracy tymczasowej przedstawia do wglądu treść zmienionych regulacji.”;

- 6) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. O treści uzgodnień w zakresie, o którym mowa w art. 9 i art. 10, agencja pracy tymczasowej zawiadamia na piśmie osobę, której ma być powierzony wykonywanie pracy tymczasowej, przed zawarciem z nią umowy o pracę.”;

- 7) po art. 11 dodaje się art. 11a i art. 11b w brzmieniu:

„Art. 11a. W celu zawarcia umowy o pracę albo umowy prawa cywilnego między agencją pracy tymczasowej a osobą, której ma być powierzony wykonywanie pracy tymczasowej, agencja pracy tymczasowej ustala łączny okres pracy tymczasowej wykonywanej przez taką osobę na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy o pracę lub umowy prawa cywilnego.

Art. 11b. Osoba, której ma być powierzony wykonywanie pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę albo umowy prawa cywilnego, przedkłada agencji pracy tymczasowej świadectwa pracy lub inne dokumenty potwierdzające okresy wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy o pracę oraz składa pisemne oświadczenie lub przedkłada zaświadczenia potwierdzające okresy wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy prawa cywilnego, o których mowa w art. 25a ust. 2, z okresu 36 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej u danego pracodawcy użytkownika.”;

- 8) w art. 13:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Agencja pracy tymczasowej przekazuje pracownikowi tymczasowemu, nie później niż w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy o pracę, informacje umożliwiające mu bezpośredni kontakt z przedstawicielami agencji pracy tymczasowej, dotyczące adresu miejsca kontaktu, numeru telefonu oraz adresu poczty elektronicznej, a także dni i przedziału godzinowego, kiedy możliwy jest taki kontakt. Informacje przekazuje się w postaci papierowej lub elektronicznej.

2b. O każdej zmianie informacji, o których mowa w ust. 2a, agencja pracy tymczasowej informuje pracownika tymczasowego nie później niż w terminie 7 dni od dnia zaistnienia zmiany, w sposób określony w ust. 2a zdanie drugie.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do pracownicy tymczasowej mającej łączny co najmniej 2-miesięczny okres skierowania do wykonywania pracy tymczasowej przez daną agencję pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę stosuje się art. 177 § 3 Kodeksu pracy.”;

- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Łączny co najmniej 2-miesięczny okres, o którym mowa w ust. 3, obejmuje:

- 1) okres lub okresy skierowania do wykonywania pracy tymczasowej przypadające w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy poprzedzających zawarcie umowy o pracę, do której miałyby mieć zastosowanie art. 177 § 3 Kodeksu pracy, lub
- 2) okres przypadający od dnia zawarcia umowy o pracę, o której mowa w pkt 1, do dnia, w którym pracownica tymczasowa osiągnęła łączny co najmniej 2-miesięczny okres skierowania do wykonywania pracy tymczasowej.”;

- 9) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Pracodawca użytkownik prowadzi ewidencję osób wykonujących pracę tymczasową na podstawie umowy o pracę oraz umowy prawa cywilnego, zawierającą informacje o dacie rozpoczęcia i dacie zakończenia wykonywania takiej pracy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy, o którym mowa w art. 20, oraz przechowuje tę ewidencję przez okres jej prowadzenia i przypadający bezpośrednio po nim okres 36 miesięcy.

2. Ewidencję, o której mowa w ust. 1, prowadzi się i przechowuje w postaci papierowej lub elektronicznej, oddzielnie dla każdej osoby.”;

10) w art. 17:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Agencja pracy tymczasowej nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w ust. 3, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego w czasie pozostawania pracownika tymczasowego w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tą samą agencją pracy tymczasowej, w celu powierzenia wykonywania pracy tymczasowej u tego samego pracodawcy użytkownika, u którego była wykonywana taka praca, bezpośrednio przed rozwiązaniem lub wygaśnięciem poprzedniej umowy o pracę z tą agencją.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy ustala się:

- 1) dzieląc wynagrodzenie wypłacone pracownikowi tymczasowemu w okresie 3 miesięcy wykonywania pracy na rzecz tego samego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy o pracę lub umów o pracę z daną agencją pracy tymczasowej, poprzedzających miesiąc kalendarzowy, w którym udzielono takiemu pracownikowi czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu, przez liczbę godzin pracy, w czasie których wykonywał on pracę w okresie tych 3 miesięcy;
- 2) a następnie mnożąc tak otrzymane wynagrodzenie za jedną godzinę wykonywania pracy przez liczbę godzin przypadających w czasie wolnym od pracy w dniach, w których pracownik tymczasowy wykonywałby pracę, gdyby nie korzystał z urlopu wypoczynkowego.”,

c) dodaje się ust. 5–11 w brzmieniu:

„5. Okres 3 miesięcy, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, obejmuje łącznie okres kolejnych 90 dni zatrudnienia na podstawie umowy o pracę lub umów o pracę z daną agencją pracy tymczasowej udzielającą urlopu wypoczynkowego, dotyczących wykonywania pracy na rzecz tego samego pracodawcy użytkownika, przypadających w okresie 6 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc kalendarzowy, w którym pracownikowi tymczasowemu udzielono czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu. Bieg okresu kolejnych 90 dni zatrudnienia rozpoczyna się w dniu bezpośrednio poprzedzającym miesiąc kalendarzowy, w którym pracownikowi tymczasowemu udzielono czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu.

6. Jeżeli w okresie 6 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym pracownikowi tymczasowemu udzielono czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu, pracownik tymczasowy pozostawał w zatrudnieniu wyłącznie na podstawie umowy o pracę lub umów o pracę obejmujących miesiąc kalendarzowy lub jego wielokrotność, okres 3 miesięcy, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, obejmuje łącznie okres kolejnych 3 miesięcy kalendarzowych.

7. Jeżeli pracownik tymczasowy przed rozpoczęciem korzystania z udzielonego mu czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu otrzymał wynagrodzenie za okres krótszy niż określony w ust. 4 pkt 1, do obliczania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy przyjmuje się wynagrodzenie wypłacone w okresie faktycznie przepracowanym, przypadającym w okresie, o którym mowa w ust. 5.

8. Przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za jeden dzień urlopu wypoczynkowego przyjmuje się, że dla pracownika tymczasowego zatrudnionego:

- 1) w pełnym wymiarze czasu pracy – jeden dzień urlopu odpowiada 8 godzinom;
- 2) w niepełnym wymiarze czasu pracy – jeden dzień urlopu odpowiada liczbie godzin ustalonej proporcjonalnie do tego wymiaru czasu pracy, biorąc za podstawę 8 godzin, przy czym niepełne godziny urlopu zaokrągla się w górę do pełnych godzin.

9. Przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za jeden dzień urlopu wypoczynkowego dla pracownika tymczasowego, którego wymiar czasu pracy w okresie zatrudnienia ulegał zmianom, przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.

10. Ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy ustala się:

- 1) sumując kwoty wypłaconych wynagrodzeń w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym pracownikowi tymczasowemu wypłaca się ekwiwalent pieniężny, przypadających w okresie 6 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc wypłaty ekwiwalentu;
- 2) a następnie dzieląc otrzymany wynik przez liczbę godzin, w czasie których pracownik tymczasowy wykonywał pracę w okresie, o którym mowa w pkt 1;
- 3) a następnie mnożąc tak otrzymane wynagrodzenie za jedną godzinę wykonywania pracy tymczasowej przez liczbę godzin urlopu wypoczynkowego, za którą jest wypłacany ekwiwalent, ustaloną zgodnie z ust. 8.

11. Do ustalania ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy przepisy ust. 5–7 stosuje się odpowiednio.”;

11) w art. 18a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące każdego pracodawcy użytkownika, na rzecz którego była wykonywana praca tymczasowa na podstawie umowy o pracę, oraz okresy wykonywania takiej pracy.”;

12) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Agencja pracy tymczasowej może skierować danego pracownika tymczasowego do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

2. Agencja pracy tymczasowej może skierować daną osobę do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę oraz umowy prawa cywilnego na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

3. Pracodawca użytkownik może korzystać z pracy tego samego pracownika tymczasowego przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

4. Pracodawca użytkownik może korzystać z pracy tej samej osoby wykonującej pracę tymczasową na podstawie umowy o pracę oraz umowy prawa cywilnego przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

5. Agencja pracy tymczasowej może skierować pracownika tymczasowego do wykonywania w sposób ciągły, przez okres nieprzekraczający 36 miesięcy, pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika, obejmującej zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika, a pracodawca użytkownik może korzystać z pracy takiego pracownika tymczasowego przez taki okres.

6. Po okresie wykonywania pracy tymczasowej, o którym mowa w ust. 5, pracownik tymczasowy może być skierowany przez agencję pracy tymczasowej oraz przyjęty przez tego samego pracodawcę użytkownika do wykonywania pracy tymczasowej na jego rzecz nie wcześniej niż po upływie 36 miesięcy.

7. Agencja pracy tymczasowej może skierować daną osobę do wykonywania w sposób ciągły, przez okres nieprzekraczający 36 miesięcy, pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę oraz umowy prawa cywilnego na rzecz jednego pracodawcy użytkownika, obejmującej zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika, a pracodawca użytkownik może korzystać z pracy takiej osoby przez taki okres.

8. Po okresie wykonywania pracy tymczasowej, o którym mowa w ust. 7, dana osoba może być skierowana przez agencję pracy tymczasowej oraz przyjęta przez tego samego pracodawcę użytkownika do wykonywania pracy tymczasowej na jego rzecz nie wcześniej niż po upływie 36 miesięcy.

9. Przepisów ust. 1, 3 i 5 nie stosuje się w przypadku przedłużenia umowy o pracę do dnia porodu, zgodnie z art. 177 § 3 Kodeksu pracy.”;

13) uchyla się art. 24;

14) po art. 25 dodaje się art. 25a i art. 25b w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Do osób skierowanych do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 8, art. 9 ust. 1, art. 12, art. 20 ust. 1, 3, 5 i 6 oraz art. 23.

2. Agencja pracy tymczasowej wydaje osobie skierowanej do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego zaświadczenie potwierdzające okres wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika.

3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, wydaje się w dniu zakończenia wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego, a jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie zaświadczenia w tym terminie nie jest możliwe, agencja pracy tymczasowej, nie później niż w terminie 7 dni od dnia upływu tego terminu, przesyła albo doręcza zaświadczenie osobie, która wykonywała pracę tymczasową na podstawie umowy prawa cywilnego, lub osobie przez nią upoważnionej do odebrania takiego zaświadczenia. Upoważnienie może być złożone w postaci papierowej lub elektronicznej.

Art. 25b. Do osób w wieku od 16 do 18 lat będących uczniami, skierowanych do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy dotyczące zatrudniania młodocianych w innym celu niż przygotowanie zawodowe.”;

15) uchyla się rozdział III;

16) w art. 27 w ust. 1 po wyrazach „podlega karze grzywny” dodaje się wyrazy „od 1000 do 30 000 zł”;

17) po art. 27 dodaje się art. 27a i art. 27b w brzmieniu:

„Art. 27a. Kto, będąc agencją pracy tymczasowej lub działając w jej imieniu, kieruje pracownika tymczasowego do wykonywania pracy:

- 1) szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy,
- 2) na stanowisku pracy, na którym jest zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika w okresie uczestniczenia tego pracownika w strajku,
- 3) tego samego rodzaju co praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiegokolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, na terenie której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik,
- 4) wymagającej uzbrojenia pracownika ochrony w broń palną bojową lub przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, których posiadanie wymaga uzyskania pozwolenia, o którym mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji,
- 5) tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres przekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy,
- 6) tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres przekraczający 36 miesięcy, jeżeli pracownik tymczasowy wykonuje w sposób ciągły pracę tymczasową obejmującą zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika

– podlega karze grzywny od 1000 do 30 000 zł.

Art. 27b. 1. Kto, będąc pracodawcą użytkownikiem lub działając w jego imieniu, korzysta z pracy pracownika tymczasowego, powierzając mu wykonywanie pracy:

- 1) szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy,
- 2) na stanowisku pracy, na którym jest zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika w okresie uczestniczenia tego pracownika w strajku,
- 3) tego samego rodzaju co praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiegokolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, na terenie której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik,
- 4) wymagającej uzbrojenia pracownika ochrony w broń palną bojową lub przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, których posiadanie wymaga uzyskania pozwolenia, o którym mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji

– podlega karze grzywny od 1000 do 30 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto, będąc pracodawcą użytkownikiem lub działając w jego imieniu:

- 1) korzysta z pracy tymczasowej tego samego pracownika tymczasowego przez okres przekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy;
- 2) korzysta z pracy tymczasowej przez okres przekraczający 36 miesięcy, jeżeli pracownik tymczasowy wykonuje w sposób ciągły pracę tymczasową obejmującą zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez tego pracodawcę użytkownika;
- 3) nie prowadzi ewidencji czasu pracy pracownika tymczasowego w zakresie i na zasadach obowiązujących w stosunku do pracowników;
- 4) uniemożliwia pracownikowi tymczasowemu wykorzystanie urlopu wypoczynkowego zgodnie z art. 10 ust. 2.”;

18) w art. 28 wyrazy „o których mowa w art. 27” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 27–27b”.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 25¹ po § 4 dodaje się § 4¹ w brzmieniu:

„§ 4¹. Przepisów § 1 i 3 nie stosuje się w przypadku przedłużenia umowy o pracę do dnia porodu zgodnie z art. 177 § 3.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.²⁾) w art. 50 po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. Zakład udostępnia publicznym służbom zatrudnienia, w postaci elektronicznej, dane zgromadzone na koncie płatnika składek, o których mowa w art. 45, obejmujące:

- 1) numer NIP lub numer identyfikacyjny REGON, a jeżeli nie nadano tych numerów lub jednego z nich – numer PESEL lub serię i numer dowodu osobistego albo paszportu,
- 2) nazwę skróconą lub imię i nazwisko,
- 3) stan rozliczeń należnych składek na:
 - a) ubezpieczenia społeczne,
 - b) ubezpieczenie zdrowotne,
 - c) Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,
 - d) Fundusz Emerytur Pomostowych

– w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 17 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika określone w Kodeksie pracy, w sprawach o wykroczenia określone w art. 27–27b ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 360 oraz z 2017 r. poz. 658 i 962), w sprawach o wykroczenia określone w art. 119–123 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.³⁾), w sprawach o wykroczenia określone w art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868), w sprawach o wykroczenia określone w art. 8e ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847), a także w sprawach o inne wykroczenia związane z wykonywaniem pracy zarobkowej, jeżeli ustawa tak stanowi, oskarżycielem publicznym jest inspektor pracy.”;

- 2) w art. 96 po § 1b dodaje się § 1ba i 1bb w brzmieniu:

„§ 1ba. Jeżeli ukarany co najmniej dwukrotnie za wykroczenie określone w ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych popełnia w ciągu dwóch lat od dnia ostatniego ukarania takie wykroczenie, właściwy organ Państwowej Inspekcji Pracy może w postępowaniu mandatowym nałożyć grzywnę w wysokości do 5000 zł.

§ 1bb. Jeżeli ukarany co najmniej dwukrotnie za wykroczenie określone w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę popełnia w ciągu dwóch lat od dnia ostatniego ukarania takie wykroczenie, właściwy organ Państwowej Inspekcji Pracy może w postępowaniu mandatowym nałożyć grzywnę w wysokości do 5000 zł.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 18:

- a) w ust. 1 w pkt 1:

– lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) kierowaniu osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, o którym mowa w art. 85,”

– dodaje się lit. g w brzmieniu:

„g) kierowaniu cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 85a,”

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1247, 1579, 1807, 1810, 1921, 1948, 2138, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38, 60 i 777.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 691, 868, 1265, 1579, 1860, 1940, 1948, 1984, 2138 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 691, 868, 1265, 1579, 1860, 1940, 1948, 1984, 2138 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60.

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wpisowi do rejestru podlega świadczenie usługi, o której mowa w ust. 1 pkt 4, przez przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależących do Unii Europejskiej oraz państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy mogą korzystać ze swobody świadczenia usług na podstawie umów zawartych przez te państwa z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, posiadających uprawnienia i prowadzących zgodnie z prawem działalność w zakresie pracy tymczasowej na terytorium tego państwa oraz zamierzających świadczyć tę usługę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 18c w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Nie wymaga wpisu do rejestru świadczenie usług, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–3, przez:”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależących do Unii Europejskiej oraz państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy mogą korzystać ze swobody świadczenia usług na podstawie umów zawartych przez te państwa z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, posiadających uprawnienia i prowadzących zgodnie z prawem działalność w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium tego państwa oraz zamierzających świadczyć te usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

3) w art. 18d po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 18 ust. 3, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa wybrany przez przedsiębiorcę zagranicznego spośród marszałków województw właściwych ze względu na siedzibę lokalu, o którym mowa w art. 19fa.”;

4) w art. 18e:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) adres zamieszkania lub siedziby podmiotu oraz adresy lokali, o których mowa w art. 19fa, wraz z nazwą gminy, powiatu i województwa oraz numerem telefonu;”;

– po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) określenie rodzaju świadczonych usług:

- a) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub
- b) pracy tymczasowej;”;

– pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile podmiot posiada taki numer;

5) numer wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – w przypadku przedsiębiorcy, o ile podmiot posiada taki numer;”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w art. 18 ust. 3, do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza sporządzone przez tłumacza przysięgłego tłumaczenie na język polski dokumentu uprawniającego tego przedsiębiorcę do prowadzenia działalności w zakresie pracy tymczasowej na terytorium państwa pochodzenia.”;

5) w art. 18i:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Marszałek województwa wydaje certyfikat o dokonaniu wpisu podmiotu do rejestru, uprawniający do świadczenia usług, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–3, albo uprawniający do świadczenia usługi pracy tymczasowej, zwany dalej „certyfikatem”.”;

- b) w ust. 2:
- po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
 - „3a) określenie rodzaju świadczonych usług:
 - a) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego albo
 - b) pracy tymczasowej;”;
 - pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) datę dokonania wpisu do rejestru w zakresie usług, o których mowa w pkt 3a lit. a albo b;”;
- 6) w art. 18j ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Marszałek województwa dokonuje zmiany wpisu oraz wydaje uwzględniający te zmiany certyfikat w przypadku otrzymania informacji o zmianie:
- 1) danych, o których mowa w art. 18e ust. 1 pkt 1 i 2, w zakresie zmiany oznaczenia podmiotu oraz adresu siedziby podmiotu;
 - 2) rodzaju świadczonych usług, o których mowa w art. 18i ust. 2 pkt 3a.”;
- 7) w art. 18l:
- a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) podmiot wykreślono z rejestru w przypadkach, o których mowa w art. 18m ust. 1 pkt 3 i 5–9, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis;”;
 - b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) podmiot został założony i jest prowadzony przez osobę fizyczną, która poprzednio dopuściła się naruszenia przepisów ustawy, skutkującego wykreśleniem z rejestru podmiotu prowadzonego przez tę osobę, w przypadkach, o których mowa w art. 18m ust. 1 pkt 3 i 5–9, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis.”;
- 8) w art. 18m w ust. 1:
- a) pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:
 - „5) naruszenia przez podmiot warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 19 pkt 2 i 3, art. 19b–19d, art. 85 ust. 2–5 oraz art. 85a;
 - 6) nieusunięcia przez podmiot, w wyznaczonym terminie, naruszeń warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 19 pkt 1 i art. 19e–19h;”;
 - b) w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
 - „10) uzyskania informacji o śmierci przedsiębiorcy.”;
- 9) art. 18o otrzymuje brzmienie:
- „Art. 18o. 1. Marszałek województwa sprawuje kontrolę w zakresie przestrzegania warunków prowadzenia agencji zatrudnienia, o których mowa w art. 19 i art. 19e–19fa.
2. Marszałek województwa w cyklu kwartalnym pozyskuje z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, dane, o których mowa w art. 50 ust. 14a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.⁵⁾), w celu ustalenia, czy agencje zatrudnienia świadczące usługę pracy tymczasowej mają zaległości z tytułu niepłacenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych, o ile były obowiązane do ich opłacania.”;
- 10) w art. 19 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) nie posiadać zaległości z tytułu podatków, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych;”;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1247, 1579, 1807, 1810, 1921, 1948, 2138, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38, 60, 777 i 962.

11) art. 19b otrzymuje brzmienie:

„Art. 19b. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 18c, są obowiązane do przetwarzania posiadanych danych osobowych zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.”;

12) w art. 19e w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) każdej zmianie danych, o których mowa w art. 18e ust. 1 pkt 1 i 2, lub zmianie rodzaju świadczonych usług, o których mowa w art. 18i ust. 2 pkt 3a, w terminie 14 dni od dnia ich powstania, przy czym przepis art. 18e ust. 3 stosuje się odpowiednio;”;

13) art. 19f otrzymuje brzmienie:

„Art. 19f. 1. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawiania marszałkowi województwa informacji o działalności agencji zatrudnienia w zakresie świadczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług, o których mowa w art. 18 ust. 1, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku za rok poprzedni, zawierającej w szczególności:

- 1) liczbę osób, z uwzględnieniem obywatelstwa, które podjęły pracę za pośrednictwem agencji zatrudnienia według grup elementarnych zawodów zgodnie z obowiązującą klasyfikacją zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy, a w przypadku kierowania do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych także z podaniem państw zatrudnienia;
- 2) liczbę pracodawców oraz osób korzystających z usług doradztwa personalnego i poradnictwa zawodowego;
- 3) liczbę osób skierowanych przez agencję zatrudnienia do pracy tymczasowej, z podaniem obywatelstwa cudzoziemców skierowanych do pracy tymczasowej;
- 4) informację o zrzeczeniu agencji zatrudnienia w związkach branżowych.

2. W przypadku konieczności zmiany informacji o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w ust. 1, agencja zatrudnienia przedstawia marszałkowi województwa zmienioną informację w terminie do dnia 1 marca danego roku.

3. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przepis art. 18f stosuje się odpowiednio.”;

14) po art. 19f dodaje się art. 19fa w brzmieniu:

„Art. 19fa. Agencja zatrudnienia, podmioty, o których mowa w art. 18c ust. 1 pkt 1–3, oraz podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 18c ust. 2 pkt 1–3 i 5–7, są obowiązane posiadać lokal, w którym są świadczone usługi.”;

15) w art. 19i:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w art. 18c ust. 1 pkt 4, przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej składa marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce świadczenia usług zawiadomienie, zawierające następujące dane:”;

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) planowane miejsce i termin świadczenia usług oraz rodzaj świadczonych usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wraz z zawiadomieniem, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca zagraniczny składa marszałkowi województwa sporządzone przez tłumacza przysięgłego tłumaczenie na język polski dokumentu uprawniającego tego przedsiębiorcę do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium państwa pochodzenia.”;

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone w postaci elektronicznej.

3. W przypadku gdy:

- 1) niemożliwe jest określenie planowanego miejsca świadczenia usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przedsiębiorca zagraniczny składa zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, do marszałka województwa mazowieckiego;

2) planowane miejsce świadczenia usługi znajduje się na terenie co najmniej dwóch województw, przedsiębiorca zagraniczny składa zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, do marszałka województwa wybranego przez siebie spośród marszałków województw właściwych ze względu na planowane miejsce świadczenia usługi.”;

d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W przypadku nieprzekazania danych i dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 1a, marszałek województwa informuje o tym przedsiębiorcę zagranicznego, który nie może rozpocząć działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu uzupełnienia danych oraz dokumentów.

5. Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w ust. 1, ma obowiązek informowania marszałka województwa o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, lub o zaprzestaniu prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zdarzenia.”;

16) po art. 19i dodaje się art. 19ia w brzmieniu:

„Art. 19ia. 1. Marszałek województwa prowadzi wykaz przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w art. 19i ust. 1, zawierający:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy oraz określenie jego siedziby, w tym nazwę państwa siedziby przedsiębiorcy;
- 2) rodzaj świadczonych usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) określenie planowanego miejsca oraz terminu świadczenia usług.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, jest jawny i jest prowadzony w postaci elektronicznej.”;

17) art. 19k otrzymuje brzmienie:

„Art. 19k. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wpis do rejestru, wzory certyfikatów, a także wzory składanych informacji, mając na względzie tworzenie warunków do rozwoju agencji zatrudnienia oraz zapewnienie bezpieczeństwa klientów agencji zatrudnienia.”;

18) w art. 85:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podejmowanie pracy za granicą następuje w drodze bezpośrednich uzgodnień dokonywanych przez osoby podejmujące pracę z pracodawcami zagranicznymi lub za pośrednictwem publicznych służb zatrudnienia, a także agencji zatrudnienia wyłącznie w ramach świadczonej usługi, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f.”;

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Kierowanie do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych za pośrednictwem agencji zatrudnienia odbywa się wyłącznie bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego na podstawie pisemnej umowy zawieranej przez te agencje z osobami kierowanymi. Umowa ta powinna określać w szczególności:”;

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pracodawcę zagranicznego i jego siedzibę;”;

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) rodzaj umowy oraz warunki zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i wynagradzania, a także przysługujące osobie kierowanej do pracy świadczenia socjalne;”;

– uchyla się pkt 9,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawienia cudzoziemcowi kierowanemu do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 2, jej pisemnego tłumaczenia na język dla niego zrozumiały.”;

19) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. 1. Agencja zatrudnienia w ramach świadczonej usługi, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. g, może kierować cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wyłącznie bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Skierowanie cudzoziemca przez agencję zatrudnienia do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, powierzającego wykonanie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej cudzoziemcowi, odbywa się na podstawie pisemnej umowy zawartej między agencją zatrudnienia a tym cudzoziemcem.

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, powinna określać w szczególności:

- 1) podmiot powierzający wykonanie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i jego siedzibę;
- 2) okres zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej;
- 3) rodzaj umowy oraz warunki zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i wynagrodzenia, a także przysługujące cudzoziemcowi kierowanemu do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej świadczenia socjalne;
- 4) warunki ubezpieczeń społecznych, jakimi cudzoziemiec będzie objęty;
- 5) obowiązki i uprawnienia agencji zatrudnienia oraz cudzoziemca kierowanego do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej;
- 6) zakres odpowiedzialności cywilnej stron w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zawartej między agencją zatrudnienia a cudzoziemcem kierowanym do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

4. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawienia cudzoziemcowi kierowanemu do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 2, jej pisemnego tłumaczenia na język dla niego zrozumiały.

5. Agencja zatrudnienia ma obowiązek poinformować na piśmie:

- 1) cudzoziemca kierowanego do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w języku dla niego zrozumiałym, o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) podmiot, do którego agencja zatrudnienia kieruje cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o obowiązkach, o których mowa w art. 88h i art. 88i.

6. Agencja zatrudnienia jest obowiązana do prowadzenia:

- 1) wykazu podmiotów, do których są kierowani cudzoziemcy do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zawierającego w szczególności oznaczenie podmiotu i określenie jego siedziby;
- 2) wykazu cudzoziemców kierowanych do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zawierającego imię i nazwisko, obywatelstwo i datę urodzenia cudzoziemca oraz oznaczenie podmiotu, do którego skierowano cudzoziemca do pracy, określenie jego siedziby, okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.”;

20) w art. 120 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Kto powierza zatrudnienie lub wykonywanie innej pracy zarobkowej cudzoziemcowi kierowanemu przez podmiot niebędący agencją zatrudnienia, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.”;

21) w art. 121:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestru agencji zatrudnienia prowadzi agencję zatrudnienia, świadcząc usługi w zakresie:

- 1) doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pośrednictwa pracy z wyłączeniem kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3000 do 10 000 zł;
- 2) pracy tymczasowej lub pośrednictwa pracy w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3000 do 100 000 zł.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Tym samym karom podlega, kto, prowadząc przedsiębiorstwo zagraniczne przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie złożył zawiadomienia, o którym mowa w art. 19i ust. 1, marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce świadczenia usług.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kto, będąc przedsiębiorcą zagranicznym, nie informuje w wyznaczonym terminie marszałka województwa o zmianie danych, o których mowa w art. 19i ust. 1 pkt 1–3, lub o zaprzestaniu prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f, nie kieruje osoby do pracy za granicą bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego lub nie zawiera z tą osobą pisemnej umowy, o której mowa w art. 85 ust. 2, lub zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 85 ust. 2, podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.”

e) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„7. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f, nie zawiera z pracodawcą zagranicznym pisemnej umowy, o której mowa w art. 85 ust. 3, lub zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 85 ust. 3, podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.

8. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. g, nie kieruje cudzoziemca do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub nie zawiera z cudzoziemcem umowy, o której mowa w art. 85a ust. 2, lub zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 85a ust. 3, lub nie przedstawia cudzoziemcowi pisemnego tłumaczenia tej umowy, lub nie przedstawia cudzoziemcowi lub podmiotowi pisemnej informacji, o której mowa w art. 85a ust. 5, lub nie prowadzi wykazów, o których mowa w art. 85a ust. 6, podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.”

Art. 6. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 786) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 w ust. 1 w pkt 3 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) prowadzenia działalności przez podmioty, o których mowa w art. 18c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.⁶⁾), zgodnie z warunkami określonymi w art. 19c, art. 19d, art. 19fa, art. 19ga, art. 85 ust. 2 i art. 85a tej ustawy;”

2) w art. 13 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) podmioty, o których mowa w art. 18c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – w zakresie przestrzegania warunków określonych w art. 19c, art. 19d, art. 19fa, art. 19ga, art. 85 ust. 2 i art. 85a tej ustawy;”

Art. 7. Do umów o pracę i umów prawa cywilnego, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 8 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 8. Do umów o pracę, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 9a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Agencja pracy tymczasowej przekazuje pracownikowi tymczasowemu, którego umowa o pracę, na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa, trwa w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, informacje, o których mowa w art. 13 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w postaci papierowej lub elektronicznej w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10. 1. Przy ustalaniu łącznego co najmniej 2-miesięcznego okresu skierowania do wykonywania pracy tymczasowej, o którym mowa w art. 13 ust. 3 i 3a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, uwzględnia się okres takiego skierowania przypadający od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Bieg okresu obejmującego 36 kolejnych miesięcy, o którym mowa w art. 13 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. Do umowy o pracę, na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa, trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przepis art. 177 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962) stosuje się od dnia przypadającego bezpośrednio po osiągnięciu przez pracownicę tymczasową łącznego co najmniej 2-miesięcznego okresu skierowania do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie takiej umowy liczonego od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy pracownika tymczasowego, trwający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, ustala się, stosując przepisy art. 17 ust. 4–7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 691, 868, 1265, 1579, 1860, 1940, 1948, 1984, 2138 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38, 60 i 962.

Art. 13. W świadectwie pracy wydawanym pracownikowi tymczasowemu przez agencję pracy tymczasowej, obejmującym okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, podaje się także informacje, o których mowa w art. 18a ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy czym dodatkowo podaje się informację o okresie wykonywania pracy tymczasowej przypadającym od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia rozwiązania umowy o pracę.

Art. 14. 1. Okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa, trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przypadający od tego dnia, wlicza się do łącznego okresu skierowania do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę i łącznego okresu korzystania z takiej pracy, o których mowa odpowiednio w art. 20 ust. 1, 3 i 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Bieg okresów obejmujących 36 kolejnych miesięcy, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. Przepisy art. 14 stosuje się odpowiednio do umów prawa cywilnego, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 16. 1. Okresy wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umów o pracę albo umów prawa cywilnego, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przypadające od tego dnia, wlicza się do łącznego okresu skierowania do wykonywania pracy tymczasowej i łącznego okresu korzystania z takiej pracy, o których mowa odpowiednio w art. 20 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Bieg okresów obejmujących 36 kolejnych miesięcy, o których mowa w art. 20 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. W zaświadczeniu, o którym mowa w art. 25a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, potwierdzającym okres wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, zamieszcza się informację o okresie wykonywania takiej pracy przypadającym od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia zakończenia wykonywania takiej pracy.

Art. 18. Do spraw dotyczących roszczeń pracowników tymczasowych, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w zakresie właściwości sądu pracy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 19. 1. Do dnia 31 grudnia 2017 r. podmioty, o których mowa w art. 18c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, mogą prowadzić działalność w zakresie pracy tymczasowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych.

2. Do dnia 31 grudnia 2017 r. przedsiębiorcy zagraniczni, o których mowa w art. 19i ustawy zmienianej w art. 5, są obowiązani do złożenia marszałkowi województwa dokumentu uprawniającego ich do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium państwa pochodzenia, przetłumaczonego na język polski przez tłumacza przysięgłego.

Art. 20. 1. Agencje zatrudnienia posiadające w dniu wejścia w życie ustawy wpis do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia są obowiązane, w terminie do dnia 31 sierpnia 2017 r., do złożenia marszałkowi województwa właściwemu ze względu na siedzibę podmiotu, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, oświadczenia, w którym oświadczają:

- 1) jakiego rodzaju usługi zamierzają świadczyć spośród:
 - a) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub
 - b) pracy tymczasowej;
- 2) że znane są im i spełniają warunki prowadzenia agencji zatrudnienia odpowiednio w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pracy tymczasowej, określone w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;
- 3) że są świadome odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno również zawierać:

- 1) numer wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia;
- 2) oznaczenie podmiotu prowadzącego agencję zatrudnienia oraz adres siedziby podmiotu;
- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

3. Agencjom zatrudnienia, które złożyły oświadczenie określone w ust. 1, marszałek województwa, w terminie do dnia 31 grudnia 2017 r., wydaje certyfikaty o dokonaniu wpisu tych agencji do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, odrębne do świadczenia usług, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–3 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i do świadczenia usługi pracy tymczasowej, zgodnie z usługami, które zamierzają świadczyć, wskazanymi w oświadczeniu.

4. Certyfikaty wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność do dnia wydania certyfikatów na podstawie ust. 3, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

Art. 21. Agencje zatrudnienia posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wpis do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia są obowiązane, w terminie do dnia 15 stycznia 2018 r., do złożenia marszałkowi województwa właściwemu ze względu na siedzibę podmiotu informacji o adresach lokali, o których mowa w art. 19fa ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Do postępowań, o których mowa w art. 18j ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepis art. 20 niniejszej ustawy stosuje się.

Art. 23. 1. Agencje zatrudnienia przedstawiają marszałkowi województwa informację o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w art. 19f ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za 2017 r., na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, jest przekazywana na formularzach według wzorów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 19k ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 24. Wnioski o wpis do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, złożone i nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, marszałek województwa pozostawia bez rozpoznania, informując o tym wnioskodawcę i zwracając opłatę wniesioną za wydanie certyfikatu.

Art. 25. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2017 r., z wyjątkiem art. 5 pkt 9 w zakresie art. 18o ust. 2 i pkt 14, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*